

strider mod den naturlige Følelse (Ja! Ja!), thi det kan vel være, at deri udtaler sig netop den sunde simple Mennekesforstand, og naar man gjør Bold paa sin naturlige Følelse, saa er det let tænkeligt, at man gjør Bold paa den sunde Mennekesforstand, selv om man ved kunstige Slutninger søger at bevise det Modsatte. Jeg troer, at naar man antager det foreliggende Forslag, og beskaffer Tjenestetyende, da kommer man i Modstgelse med Meget af hvad vi have antaget i Krigsskatsloven, og allerede have stemt for. Jeg for mit Vedkommende finder, at det strider mod det, at man lægger en fremadskridende Maalestok til Grund for Beskatning af Embedsmændene af deres Lønning af Staten; thi naar man ikke vil anerkjende en saadan Forskjel med Hensyn til dem, som kun have meget lidet, naar man ikke vil anerkjende Forskjellen mellem Gaardmandsklassen og Tjenestetyendet, saa lægge man vel Mærke til, at man heller ikke kan anerkjende Forskjellen mellem Gaardmandsklassen og dem, som have større Indtægter end Gaardmandsklassen, og at de samme Grunde, som vilde tale for at man skulde betragte Tjenestetyendet som lige saa pligtig til at udrede Skat med Gaardmandsklassen, ogsaa maatte tale for, at Gaardmandsklassen maatte anses for ligesaa pligtig til at udrede Skat i samme Forhold, som Mange, der have meget mere. Men dette Forslag gaaer endnu langt videre. Naar man har talt om en fremadskridende Skat, saa tilstaaer jeg, at det er første Gang, at jeg har seet denne Skat anvendt saaledes, at Fremskridtet skulde skee paa den Maade, at jo mindre man har, desto flere Procenter skulde man forholdsvis betale i Skat (Hør!). Dette er Tilfældet her. Medens Tjenestetyendet, som kun har 100 Rbd., af disse skal udrede 4 p. Rbd., altsaa over 4 pCt., saa skal derimod en Embedsmand for at komme til at udrede de samme Procenter ikke have mindre end 2000 Rbd. i Indtægt — dette er rigtig nok et fremadskridende Forhold, men saaledes at man lader den, som har ringere, at man lader Tjenestetyendet betale mere end Embedsklassen. Der er for mig heri noget saa sridende mod sund Fornuft, at jeg troer, de Herrer, paa hvis Følelse Forslaget har gjort et ubehageligt Indtryk, alene heri vilde kunne finde en For-

klaringsgrund til dette naturlige Indtryk paa deres Følelse. Jeg troer ogsaa, som det allerede er udhævet, at det er urigtigt, naar man antager, at man saaledes vil ramme Tyendet. Forslaget lægger ikke Skatten paa Arbeidet, det lægger Skatten paa den Fortjeneste, der er ved Arbeidet, og det er Arbeidsherren, som til syvende og sidst kommer til at udrede den. Har Tyendet det i sin Magt at forhøje Lønnen, saa har Tyendet det ogsaa i sin Magt at kaste Skatten over paa Arbeidsherren, og naar man maaskee med Rette béklager sig over, at Tidene ere vanskelige for Arbeidsherrene, og at den forhøiede Løn til Tyendet maaskee er den største Krigsskat, som de have at udrede, saa lægge de Arbeidsherrer, der gjøre dette gjældende, vel Mærke til, at de beskatte sig selv med det Beløb, som de ville lægge paa Tyendet, og naar Tyendet er Herre over Forholdene, ville de ikke mine Herrer! kunne hindre, at den her omhandlede Skat kommer til at hvile der, hvorhen den drives ved Forholdenes Magt. Jeg maa derfor paa det Bestemteste modsætte mig dette Forslag, som sridende ikke alene mod den naturlige Følelse, men ogsaa mod den til denne naturlige Følelse svarende sunde Fornuft.

Lunde: Da der for et Par Dage siden var Tale om at beskatte de smaa Fordeiere, saa talte man om, at de havde faaet politisk Ret, og det var, meente man, et Motiv til, at de ogsaa burde komme i Betragtning til Beskatning (Ja!). Dette Motiv kan man dog ikke gjøre gjældende her, thi, som bekjendt, har et Tjenestetyende ikke Ret til at være Bælger. Man har kun een Grund her, som man paa beraaber sig, den er, at Lønnen er stegen, at Tyendets Stilling er bedre, end den var for nogle Aar tilbage, følgeligt bør man tage fra dem, hvor man kan, mener man, og tage fra dem i et saa klækkeligt Maal, at man, som den sidst arede Taler har paavist, maa gaae meget høit op i Formuestilstanden for at finde noget Tilsvarende. Det forekommer mig at være Noget, som oprører Følelsen — saaledes er det i dette Tilfælde i det mindste gaaet mig — men jeg troer, at man ogsaa her er kommet ind paa et meget betænkeligt Gebeet; det er ganske vist, at Tjenestetyendet har en langt